

Tweeling? Twee individuen! Maar dan wel met een unieke band.

RONDOM MEERLINGEN HANGT VAAK EEN WAT ROMANTISCH BEELD. 'ZO BIJZONDER', 'ZE LIJKEN OP ELKAAR', 'DIE HEBBEN EEN BAND VOOR HET LEVEN'. DAT IS VAAK WAT JE HOORT.

Maar onderdeel van een meerling zijn, heeft ook een keerzijde, weet Caroline Vons, klinisch psycholoog/psychotherapeut met specialisatie in behandeling van meerlingproblematiek.

Waar de meeste patiënten in haar praktijk mee kampen? “Ze vinden het op volwassen leeftijd lastig om een individu te zijn. Om te ontdekken waar ze zelf voor staan, wie ze zijn en om een eigen identiteit te ontwikkelen.”

Volgens Caroline Vons ontstaan die problemen al vroeg in de ontwikkeling. “Je ziet vaak dat meerlingen op één kamer slapen. Dat hun namen rijmen, dat ze dezelfde kleding dragen. Vaak zitten ze bij elkaar op de opvang of in de klas en gaan ze naar dezelfde clubjes. Gaat de één sneller met zwemles? Dan moet hij toch maar even wachten tot zijn tweelingbroertje of -zusje ook toe is aan het volgende badje, want het is voor de omgeving makkelijker om een meerling tegelijk op te laten gaan. Onbewust wordt er continu benadrukt dat deze kinderen onderdeel van een meerling zijn en wordt er vooral naar de overeenkomsten gekeken.”

De psycholoog heeft dit zelf ook ervaren. “Ik zat sinds groep 4 samen met mijn tweelingzus in de klas. Tot aan het VWO-examen deden we alles samen. We zijn zelfs samen blijven zitten! Na de middelbare school zijn we ieder aan een andere universiteit gaan studeren. Daar werd ik voor het eerst ‘Caroline’ genoemd, gewoon bij mijn voornaam. Ik schrok daar zo van, want tot aan dat moment had iedereen het altijd over ‘de tweeling’ of over ‘de meiden’. Ik merkte toen pas dat ik mij in mijn eentje niet compleet voelde, niet volwaardig.”

Caroline ziet dat ook terug bij veel van haar patiënten. “Het lijkt wel of meerlingen elkaar soms belemmeren om te groeien. Ze vinden het moeilijk om als individu een mening te vormen en beslissingen te nemen. Soms voelen ze zich ook schuldig als ze los van elkaar een eigen leven willen leiden. Ruzie maken of voor jezelf opkomen vinden ze ook lastig, want dan loop je het risico om die bijzondere band te beschadigen of kwijt te raken. Voor broers en zussen is het soms ook lastig om naast een meerling op te groeien. Ze voelen zich wel eens buitengesloten.”

De psycholoog wil alle meerlingouders dan ook op het hart drukken om ook naar de verschillen tussen hun kinderen te durven zoeken. “Bijvoorbeeld als ze jarig zijn, laat ze elkaar dan ook een cadeautje geven. Dat wordt vaak vergeten. Geef ze ieder hun eigen kleding, die past bij hun smaak. Aparte klassen kunnen helpen om eigen vrienden te maken, maar ook om eigen ervaringen op te doen. Kinderen die in verschillende klassen zitten, hebben minder rivaliteit om wie mag vertellen wat ze die dag hebben gedaan. Aparte klassen en clubjes maken het ook makkelijker om met verschillen in kwaliteiten om te gaan, je hebt minder last van continu vergelijken en concurrentiestrijd.”

Door haar ervaringen als kind, heeft Caroline het met haar eigen tweelingzoons bewust anders aangepakt. “We hebben ze van begin af aan veel meer benaderd als individu. Ze zijn net 18 en ieder in een andere stad op kamers gegaan. Ik vond het zo spannend, maar zij hebben er helemaal geen last van dat ze hun tweelingbroer minder zien. En als ze in het weekend thuis zijn? Dan hebben ze nog steeds de grootste lol en de mooiste gesprekken samen. Want we mogen natuurlijk niet vergeten dat meerling zijn ook gewoon heel bijzonder is en heel mooie kanten heeft. Zo lang het maar een toegevoegde waarde is, en geen belemmering.”

Redactie Wendy de Wild